

Segítség, kamaszodom!

Mostanában mindenki azt hajtogatja, hogy kamaszodom. Ha véletlenül otthon felejttem a történelemfüzetemet, és egyest kapok miatta, akkor anyu nem azt mondja, hogy „Micsoda igazságtalanság!”, hanem megnézi a tájékoztató füzetemben az elégtelent, szomorúan rám tekint, és azt sóhajtja, hogy ez is csak azért van, mert kamaszodom. És amikor ezek után kifejttem neki, hogy Márta néni egyáltalán nem jó tanár, mert ő nem is a tudásomra kíváncsi, csak a füzetemre, pedig én egész éjjel Julius Caesart meg a Nyugatrómai Birodalom bukását magoltam, a Spartacus-felkelésről már nem is beszélve, akkor nagymama besiet a konyhából, és rám szól, hogy ne szemtelenkedjek anyuval, és még fejcsóválva hozzáteszi, hogy ez is csak azért van, mert kamaszodom.

És amikor megkérem aput, hogy magyarázza el a matekot, mert másnap nagydolgozatot írok a tizedes törtekből, akkor ahelyett, hogy szépen leülnék az íróasztalomhoz, és átvenné velem az anyagot, idegesen kiabálni kezd, hogy én mindig az utolsó pillanatban szólok neki, és mindig akkor, amikor BL-meccs megy a tévében. Aztán persze még mérgesen azt is hozzáteszi, hogy ez is csak azért van, mert kamaszodom. És amikor ezek után éjfélig görnyedek a matekfüzetem fölött, mert nem szeretnék másnap egyest kapni, akkor anyu nem azt mondja, hogy „Jaj, milyen szorgalmas lányom van nekem!”, hanem beront a szobámba, leoltja a villanyt és dühösen szónokolni kezd, hogy legközelebb csak akkor vihetem Tornádót a parkba, ha már megtanultam a leckémet, mert lám, lám, ma is játékkal töltöttem az időt, ahelyett hogy tanultam volna. Pedig én csak azért viszem Tornádót a parkba, mert neki teljesen mindegy, hogy én éppen kamaszodom-e vagy sem, és mindig ráér játszani velem. Nem mondja azt, hogy „Azonnal, Lufikám, csak lefürdetem az ikreket”, vagy azt, hogy „Mindjárt megyek, csak megnézem a híradót”, vagy „Máris, kiscsillagom, csak még gyorsan kisütöm a palacsintát”. Tornádó az első füttyszóra a lábamnál terem, lelkesen rohángál velem a bokrok között, visszahozza a labdát, és megkeres, ha elbújok előle.

Otthon mindenki csak szánakozva bámul rám, meg szomorúan sóhajtozik és csóválja a fejét, ha meglát. És bármit mondok vagy teszek, mindenre az a válaszuk, hogy kamaszodom, ahelyett hogy odafigyelnének rám, és megpróbálnának megérteni.

Akkor sem értett meg senki, amikor anyu és apu bejelentette, hogy az ikrek születése óta először elutaznak kettesben a hétvégére, és én sírva fakadtam.

Az egész család nekem támadt, hogy milyen önző vagyok és gonosz, csóválták a fejüket és értetlenkedtek, hogy miért nem tudok egy kicsit örülni annak, hogy a szüleim végre kikapcsolódnak, és persze azonnal hozzátették, hogy ez is csak azért van, mert kamaszodom. És amikor még villanyoltás után is hüppögtem az ágyban, akkor bejött hozzám nagymama, és én végre elmondhattam neki, hogy nem azért vagyok szomorú, mert anyuék elutaznak, hanem azért, mert pont a hétvégén lesz a születésnapom, és egyáltalán nem esik jól, hogy erről mindenki megfeledkezett.

Nagymamának, mint mindig, erre is volt egy mentő ötlete. Töprengett egy keveset, aztán felajánlotta, hogy cseréljük el a születésnapunkat! Igaz ugyan, hogy neki egy hónap múlva lesz, de őt egyáltalán nem zavarja, ha anyuék nem húzzák meg a fülét éppen a születésnapján, hanem csak másnap köszöntik fel. Nekem rögtön megtetszett az ötlet, már korábban elhatároztam, hogy idén hatalmas házibulit rendezek, de még nem tudtam hozzáfogni a szervezéshez, mert három témazárót is írtunk a héten. Gondoltam, legalább lesz elég időm, hogy felkészüljek a bulira, mert én olyan emlékezetes születésnapot szeretnék, hogy a Kukucska ikrek belesápadjanak az irigységbe, amikor megmutogatom nekik a zsúromon készült fényképeket.

A Kukucska ikrek ugyanis minden évben fergeteges házibulit rendeznek a születésnapjuk alkalmából, ahová meghívják az összes lányt az osztályból, kivéve engem meg a DALMÉZSUTA HANTAZSIMEMŐ többi tagját. Másnap aztán nem győzik mutogatni a fényképeket, és fűnek-fának dicsekednek, hogy milyen különleges programmal lepték meg őket a szüleik. Egyik évben beállított hozzájuk egy bohóc, a másik évben tűzijátékot rendeztek az udvaron, de volt már náluk zsonglőr, állatidomár és táncdalénekes, sőt egyszer még színelőadást is rendeztek a lakásukon, igazi színészek játszottak igazi díszletben, és a végén autogramot osztogattak a lelkes közönségnek. Az egészet az apukájuknak köszönhetik, aki egy rendezvényszervező iroda vezetője, és azt hív meg a lányaihoz, akit csak akar.

Anyunak azonnal elújságoltam a születésnapcserét, és azt is hozzátettem, hogy a nagy születésnapján hatalmas házibulit rendezek, mert én már tavalyelőtt is szerettem volna bulit tartani, de akkor nem lehetett a tesóim születése miatt, meg tavaly is szerettem volna, de akkor meg azért nem lehetett, mert még kicsik voltak az ikrek, de most, hogy már majdnem két évesek, végre én is összehívhatom a barátaimat! Nem vagyok biztos benne, hogy anyu figyelt rám, mert Rebeka éppen elhasalt és bömbölni kezdett, de én addig nem tágitottam, amíg anyu igent nem hümmögött a születésnap bulimra, mert szeretem a dolgokat azon melegében dűlőre vinni. Aztán gyorsan megkérdeztem aputól is, hogy megtarthatom-e a bulit, és szerencsére ő is igent hümmögött, bár meglehet, hogy ő sem figyelt rám, ugyanis éppen telefonált, és a főnöke volt a vonalban.

Mindenesetre kissé megnyugodva tértem vissza a szobámba, bebújtam az ágyba, és tervezgetni kezdtem.

A következőkre jutottam:

1. Meghívom az egész osztályt, kivéve a Kukucska ikreket.
2. Nálam is lesz állatidomár, együttes, és mindenképpen szeretnék színelőadást is. A nappalink ugyan kicsi, de az udvaron felállíthatjuk a díszletet.
3. A nagy születésnapjáig még van egy hónap. Addigra legalább visszacserélik Szamócsát! (...)